

Előfizetési árak:
 Egész évre ——— 12 frt
 Félévre ——— 6 „
 Negyedévre ——— 3 „
 Egy hóra ——— 1 „
 — Egyen szám 4 kr. —

Kiadóhivatal:
 Pletts Fer. Pál könyvnyomdája
 Nagybecskerek, Uri-utca 276. sz.,
 hová az előfizetések és a lap
 megküldésére vonatkozó felszo-
 larnások intézendők.

TORONTÁL.

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI NAPILAP.

Szerkesztőségi iroda:
 Nagy-Becskerek,
 Zápolya-utca 1-65 szám,
 hová a lap szellemi részét, illető
 minden közlemény intézendő.

Hirdetések
 a kiadóhivatalban fogadtatnak el
 Azonkívül az összes hirdetési
 irodákban.

Megjelenik mindennap,
 vasár- és ünnepnapok
 kivételével.

A püspöki konferencia előtt.

Nagybecskerek, augusztus 29

Egy politikus, akinek állása révén alkalmatlan van a magas klérus köreiből uralkodó hangulattal megismerkedni, írja a „Pester Correspondenz”-nek:

A magyar főpapság hosszú kilenczszázados multja alatt mindig tántoríthatlan tisztelője s védője volt nemcsak a katolikus vallásnak, de a magyar állami lét törvényeinek is. Aki a magyar főpapság politikai szereplésének kilencz évszázadra visszanyúló történetét majdan megírja, szakadatlan láncolatát fogja egymás mellé fűzni ama magasabb példákhoz, melyek megtanítanak arra, hogy mily nagy bölcseséggel, állampolitikai okossággal és lángoló hazaszeretettel tudják főpapjaink hosszú évszázadok viharai és váltásai között harmoniába hozni a vallás kultuszát, az állam törvényeivel és létérdekeinek korszerű követelményeivel. Valóban, az európai kontinensen sehol nem találjuk oly sok és magas példáját a főpapság magas szellemi és jövőbe látó bölcsességének s hon-szeretetének, mint a mennyit s amilyeneket a magyar főpapság története elénk tár. A politikai s vallási harcok legádázabb tusái közt is, igen gyakran a lemondás fenséges erényét gyakorolva, látjuk a magyar főpapságot egész szellemi erejével küzdeni azért, hogy az állami törvények ad gloriám patriae érvényesülhessenek, még saját anyagi javaiat is kisebbbédésével is.

A nagy ősök nagy utódai a próbákhoz jutnak, mikor e sorok napvilágot látnak. E hó utolsó napján ül össze a magyar katolikus főpapság, Vaszary Kólos hercegprímással az élén, hogy tanácskozzék ama teendőkről, melyek az egyházpolitikai reformtörvények életbeléptetése alkalmából a katolikus egyházra nézve szükségesek; hogy közös főpásztori levelet bocssásonak-e ki, vagy pedig minden egyes főpap külön intézkedjék a saját tudása s elvi álláspontja alapján?

A magyar főpapság tiszteletre gerjesztő multjához méltóbbnak találják az együttes körlevelet. Méltóbbnak és célszerűbbnek is, mert ezzel lehetővé válna téve a néhány kielégíthetetlen, avagy túlvértes temperamentumát fegyelmelni nem tudó apróbb potentát „magánszólamával” járó diszharmónia.

Az értekezlet jelentőségére nézve irányadóul szolgálhat az, hogy annak vezérszelmét Vaszary Kólos hercegprímás, Császka György kalocsai, Samassa József egri érsek fogja megállapítani. Az ő szellemük lengi át azt a közös főpásztori körlevelet, melyet ha általánosságban elfogadnak, pontonként fognak megvitatni s végleg megállapítani. Ha ily fenkölt szellemű egyházfejelmek érvényesítik vallási hivatásukkal egyaránt kötelező hazafias kötelemeiket: a főpásztori levél csak üdvös hatású lehet úgy a magyar katolikus egyházra, mint a magyar államra nézve.

Ha a püspökök külön bocssátonak ki pásztorleveleket, az egyetemleges fellépés sulya elvész s a különböző észjárás és eltérő elveket tartalmazó pásztorlevelek megjelenése oly károsz idézhet elő, mint a divergáló erők. Sem jelentőségük, sem hatóerejük nem lenne. A néppárt egy-egy bombasztikus frázisukat talán megtapsolná, de másnapra el is felejtene. Komolyan pedig senki sem venné a tulzók enuncziációit, még megjelenésük órájában sem.

Az egyházpolitikai reformtörvények életbeléptetését a püspöki konferencia nem befolyásolhatja. Az ellenzékiek fellépés csak a főpapi kar nimbuszát szakgatja meg! A nemzet intelligenciája bizva bizik a Vaszary, Császka, Samassa által képviselt triumvirátus államférfiúi bölcsességében, melynek üdvözítő jelszava a pax!

E jelszóval üdvözöljük főpapjainkat és kívánunk az egyház, a haza és a nemzet jobbainak javára üdvös sikert munkálkodásuknak, mondván: Pax Domini sit semper vobiscum!

Uj polgári köteleességek.

— Az állami anyakönyvvezetés életbe léptetése. —

Nagybecskerek, augusztus 27.

A belügyminiszter a következő körrendeletet küldte valamennyi vármegye közönségének: Az állami anyakönyvekről szóló 1894. évi XXXIII. t. cikk a születések és halálesetek bejelentésében uj polgári közköteleességet állapít meg, melynek elmulasztása büntetetté válik.

Hogy tehát erről a közköteleességről mindenki ideje korán tudomást vegyen, ezennel elrendelem, hogy a 1/10. alatt mellékelt hirdetmény kellő számban sokszorosítottván, a vármegye összes községeiben a község- (város)-háznál, továbbá a vármegye valamennyi állami anyakönyvvezetőjének helyiségén kifüggesztessek, azonkívül az összes nagy és kis községekben ez évi október 1. napját megelőző öt vasárnapon, azaz szeptember 1., 8., 15., 22. és 29. napjain a község házában az összegyűlt közönség előtt a községi előjáróság által előszóval is kihirdettessek és megmagyaráztassék. — Budapest, 1895. évi augusztus 20. án. Peresz, s. k.

Melléklet a 73.095. sz. rendelethez. Hirdetmény a születéseknek és haláleseteknek az anyakönyvvezetőnél való bejelentése tárgyában.

I. Bejelentési kötelezettség.

A születéseket és haláleseteket 1895. október 1-től kezdve az állami anyakönyvvezetőnél kell bejelenteni.

Minden születés és haláleset annál az állami anyakönyvvezetőnél jelentendő be, kinek kerületében előfordult. Vasuton, hajón történt születés és halálozás a kiszállítás, illetőleg a kiszállítás helyén illetékes anyakönyvvezetőnél jelentendő be.

Minden születés legkésőbb a születéstől számított egy hét alatt jelentendő be. Halva szülöttek, vagy szülés közben elhaltak legkésőbb a születést, illetőleg elhalálozást követő legközelebbi hétköznapon jelentendők be.

Minden haláleset legkésőbb a legközelebbi hétköznapon jelentendő be.

A születés bejelentésére fokozatosan az alábbi sorrend szerint kötelesek:

a) a törvényes atya; b) a szülésnél közreműködött bába; c) a szülésnél segédkezett orvos; d) mindazok, a kik a szülésnél jelen voltak; e) a kinek lakásában a születés történt. Ezekon kívül a bejelentésre kötelezett: f) az anya, mi-helyt erre már képes.

A haláleset bejelentésére fokozatosan köte-

A „TORONTÁL” TÁRCZÁJA.

A kit nem lehet megnevetetni.

Elbeszéli: Mark Twain.

Nem igen kellemes dolog, általában véve, ha az ember önmagát rossz világításba helyezi; azonban néha némi lelki megkönnyebbülést szolgál, ha vallomást tehetünk.

En most a lelkemen szeretnék könnyíteni s mégis csaknem azt hiszem, inkább az ösztönös engem erre, hogy más embert óhajtának elítélni, semmint hogy sebzett szívemre balzsamot csepegtessék. (Nem tudom ugyan, voltaképpen mi az a balzsam, mivel ilyesmit soha sem láttam, de azt hiszem, ez az a kifejezés, melyet tt jegyjobban használhatok.)

Az olvasó emlékszik talán, hogy én nemrég Neworkban a x x egyesület fiatal urainak a fölhívására fölolvastat tartottam. Az illető nap délutáni óráiban eme fiatal urak egyikével beszélgetve, ez említette előttem, hogy van egy nagybátyja, ki, a jó ég tudná mi okból, úgy látszik minden lelki gerjedelmét elvesztette. Könybe lábadt szemmel mondta eme fiatal ember:

— Oh, bárcsak még egyszer az életben láthatnám őt nevetni, vagy akár sirni!

Elérzékenyültem. A kétségbeesésnek soha sem tudtam ellenállni. Így szóltam a fiatal emberhez:

— Hozza el őt hozzám a fölolvastómra. Majd iparkodom őt fölvidítani.

— Oh, ha tudná ezt! . . . Ha tudna nála fölindulást előidézni — egész családunk örökké áldaná őt! Hissen mi oly nagyon szeretjük a nagybácsit! Oh, édes jóltevőm, hát csakugyan meg tudja őt nevetetni? Csakugyan tud enyhítő könyveket csinálni ki kiszáradt szemgödréből?

A fiatal ember beszéde mélyen meghatott.

— Edes fiam, — mondtam neki, — csak hozza el magával az öreg urat. Fölolvastóm-ban lesz néhány oly bohóság, mely őt nevetésre ingerli, ha egyáltalában kedélyesség rejlik benne s ha bohó ötleteim meg nem kacagtatnák, van tartalékban olyaami, mi őt okvetetlen sírásra fakasztja; ha ugyan meg nem öli; a kettő közül az egyik megtörténhetik.

Ekkor megáldott engem a fiatal ember, sirva borult a nyakamba s este a fölolvastómra elhoszta magával a nagybátyját.

Épen szembe ültette velem a második padban s én elkezdtem őt munkába venni, először szelid, majd vaskos tréfákkal; mindenféle rossz és jó érczet puskáztam rá, átlukgatva őt régi sületlen s kacagató vadonatuj adomákkal. Neki-mélyedve, heves ostrom alá vettem őt, issadtam,

tomboltam, míg csak el nem rekedtem, aztán belébetegedve, méreg és düh lepett meg; de egyetlen egyszer sem tudtam nála gerjedelmet előidézni — egyetlen mosolyt, egyetlen könyvet sem tudtam tőle kieroszakolni. Árnya sem volt nála a nevetésnek, sem a szem elnyirkosodásának!

Mintha villám sújtott volna le! Végre bevégeztem fölolvastómot egy kétségbeesett fölkiáltással — a humor vad kitérésével s rendkívül otromba érczet vágtam egyenesen az arczához!

Aztán a legnagyobb zavarban, kimerülten rogytam le a székemre.

Az egyesület elnöke oda jött hozzám, megmosta a fajemet hideg vízzel s kérdezte:

— Miért szállta őt meg a felvonás végén oly nagy ingerültség?

— Azt az átkozott vén bolondot, ott a második sorban, akartam megnevetetni, — válaszoltam.

— No, akkor bezzeg hiába erőlködött ön, mert ez amellett hogy siketnéma, oly vak, mint a bors!

Most az kérdésem, szép dolog volt e ama vén ember unokaöccsétől, hogy engem, idgen árvát ennyire bolonddá tett? Kérdem tőled, édes olvasóm, mint embertől és felebaráttól, szép volt-e ez tőle?

lesek: 1. a családfő; 2. a családtagok; 3. az, ki nek lakásában a haláleset történt; 4. a háztulajdonos, ha a házban lakik. A bejelentéskor a halottkém által kiállított halottvizsgálati bizonyítvány felmutatandó.

Ugy a születés, mint a haláleset bejelentésére a sorrendben több nevezettek csak akkor kötelesek, ha megelőző kötelezett vagy nincs, vagy pedig a bejelentés megtételében akadályozva van. A bejelentés szóbeli és a bejelentésre kötelezett, vagy annak megbízásából más oly egyén által teljesítendő, ki a születésről, illetőleg halál esetéről közvetlen tudomással bír.

Szülőházakban, kórházakban, letartóztatási intézetekben, dologházakban, laktanyákban vagy egyéb polgári vagy katonai közintézetekben történt születések, illetőleg halálesetek bejelentése az intézet előjárásának kizárólagos köteleességét képezi.

Az állami anyakönyvvezetőnél azokat a születéseket és haláleseteket is be kell jelenteni, melyek 1895. évi október 1. napja előtt történtek ugyan, azonban október 1-ig a felekezeti anyakönyvbe be nem jegyeztettek.

A ki újszülött gyermeket talál, köteles erről lehetőleg azonnal, de legkésőbb a következő napon a községi előjárásnál jelentést tenni.

II. Büntető határozmány.

A bejelentésre kötelezett, ki a bejelentést a megszabott határidőben nem teljesíti vagy a ki tudva valótlan bejelentést tesz, amennyiben a cselekménye súlyosabb beszámítás alá nem esik, kihágást követ el és 600 koronáig terjedhető pénzbüntetéssel büntetettik.

HIREK.

Tájékoztató.

A gőzfürdő naponta reggeli 5 órától nyitva van; nők részére kedden és pénteken délután.

A Ganz-gyár építési irodája az Uri-utcán, a Schuber házban van.

— A királyné utazása. A királyné Ischl-ből augusztus utolsó napján utazik el, vagyis azon a napon, a mikor a király a csehországi hadgyakorlatokra utazik.

— A nagyikindai református népiskolában a következő tanév szeptember hó 2-án kezdődnek a beiratások. Beiratkozni lehet fiúknak és leányoknak a négy alsóosztályba, felekezeti különbség nélkül. Az iskola helyiség a nyári szünet folyamán az egyház által tetemesen kibővített és egészen átalakított úgy, hogy a tagos és jó világosságú terem 70 tanuló részére egészségi és pedagógiai szempontból semmi kívánni valót nem hagy hátra.

— Koleragyanus esetek. Szegzárdról írják: Báltaszék községben Müller Antal koleragyanus tünetek közt megbetegedett. A járásorvos és a főszolgabíró a távirati értesítés vétele

után azonnal a helyszínére utaztak s miután az orvos konstataulta a koleragyanus jeleket, a legmesszebbmenő óvintézkedéseket fogantatosították. Müller Antal azonban a rögtön alkalmazott orvosi segély dacára is, másnap reggelre meghalt. A fertőtlenítés eszközlésére Szegzárdról gőzfertőtlenítő gépet szállítottak Báltaszékre.

— Koleragyanus eset fordult elő a tolnavármegyei Tamási községben is, hol szintén megteretk a legszigorubb óvintézkedéseket.

— Vége a kis lottónak. Az osztrák-magyar monarchia kormányai fokozatosan beszüntették a kis lottót, annyi szerencse-vadásznak kedvencz játékát. A beszüntetés közeledését jelenti a lottóigazgatóságnak a lottógyűjtőkhöz közelebb érkezett felhívása, melyben a m. kir. pénzügyminiszternek aug. hó 2-án 49,079 sz. a. kelt rendeletére hivatkozva, tudatja, hogy a magyar szent korona országában a linzi, tembergi és gráci huzásokon való játszás 1895. december 31-vel beszüntetett. Ennélfogva játékgyűjtések a lembergi huzásokra csak december 24-én, a gráciára pedig decz. 28-án tartandó húzással véget érnek.

— Cselédek korlátozása. A helybeli rendőrség közrendészeti és közegészségügyi szempontból a mai naptól fogva elrendelte, hogy a mely cselédet esti 10 óra után az utcákon egyedül, vagy a kapuk előtt ácsorogva találnak, azt személyazonosságuk megállapítása végett a rendőri őrző a városházára bevezeti és a legszigorubb büntetést megkapja.

— Tüzek. Mokrinsban a napokban egyszerre három tüzet fordult elő. Két esetben a faluban gyuladt ki, egy esetben pedig kúnn a tanyán. A faluban két ház égett le, de mindkettő biztosítva volt. Altitólgyújtogatás okozta a tüzeket. Brdarity Mita tanyáján a tűz 800 kereszt búzát hamvasztott el.

— A tűz áldozata. Nagy Komlósról jelentik e hó 23-áról. Olezeszku Petru a feleségével a szántóföldre ment dolgozni, fiukat a 6 éves Gyorgyet egy öregasszony felügyelete alatt otthon hagyták. Este az öreg asszony tüzet csinált, hogy főzzön. A kis fiu egy viyagazatlan pillanatban a nyitott tűzhelyhez került, a hol ruhája tüzet fogott és mire az öregasszony a lángban álló gyermeket észrevette már anynyira összeeggett, hogy a szegény fiúcska nem sokára iszonyu kínok között kiszendvedt.

— A Zasztava óhaja. Az újvidéki „Zasztava” hosszú cikkben emlíndja az ősziasos és az unalomig ősmert bombasztjait a magyarországi nemzetiségek szükségesség egyesítéséről, — azt ajánlja, hogy alapítsanak egy közös lapot, mely „ügyünknek” volna szószólója. A lap — három nyelven jelennek meg: szerbül, tótul és románul. Ami azonban egyáltalán nem praktikus ötlet, mert a lapok szerkesztését és kiadását egyaránt — rendkívül megnehezíti.

— Siesta a síneken. Val kánból jelentő tudósítónk, hogy Togyerszku Szofron 12 éves pásztor, ki a vasut mentén lovakat legeltetett, a nagy melegségtől eltikkadva a pályatesten elaludt s a Szeged felül Temesvár felé menő délutáni személyvonat a fiu egyik lábáról az ujjakat egészen levágta. Szerencsére a fiunak egyéb baja nem történt.

— Podgyászfoládás vasutaknál. A m. kir. államvasutak igazgatósága főlkéri a közönséget, hogy a gyorsabb és pontosabb kezelés érdekében a szállításra föladvott podgyászról a rendeltetési helyet, egyéb árúal azonkívül még a címzett nevét, állását és lakását világosan kiüntesse. A cím leghelyesebben magára a csomagra vagy pedig egy egész terjedelmében a csomagra ragasztandó papírra irandó; ha ez nem lehetséges, czélszerű a címet fa, bőr- vagy papírtáblácskára írni, mely alkalmas módon a podgyászra vagy árudarabra illesztetik.

— Elveszett egy körülbelül 35 cm. hosszú ujnyi vastagságu arany kigyó-láncz. A becsületes megtaláló kéri 10 korona jutalom fejében lapunk szerkesztőségében vagy a rendőrségnél átadni.

Irodalom

* Jókai Mór a „Röptében a nagyvilág körül” című diszműről. Mikor az Egyetemes kiadóhivatala ennek a diszműnek magyar kiadását rendezte, tudta, hogy a mű szépsége mindenestre általános rokonszenvvel fog talákozni, de oly fényes sikerről, a minőt e munka alig három hónap alatt elért, még álmodni sem merészkedett. Azóta a „Röptében a nagyvilág körül” meghódította Magyarországot egész művelt közönséget s már eddig is annyi példányban forog közközeben, a mennyit Magyarországon elhelyezni a legtapasztaltabb szakemberek is egyáltalán lehetetlennek tartottak. Ez anyagi sikerrel azonban sokkal többre becsüendő a fényes erkölcsi siker, a melyet a mű magyar kiadása aratott. Az ország minden részéből, művészekről és szakemberekről, taügyi tekintélyektől és családapáktól, műbarátoktól, szóval minden körből napokint számos elismerő irat érkezik a kiadóhivatalhoz, a melyek közül a legőbb éles szemmel észreveszi azt a nagy vívmányt, mely az által eretett el, hogy a magyar kiadásba egész sorozat magyar tárgyú képet vetetett be. Az eredeti angol kiadás és az azt követő francia és német kiadások tudomást sem vettek arról, hogy Magyarországon is van a világon, de az Egyetemes intézkedése folytán az ezután megjelenendő új kiadások, így a most folyó lengyel kiadásban is, valamint a netán ezután rendezendő új angol, francia és német kiadásokban a magyar képek szintén helyet fognak találni. A regényírás nagymestere: Jókai Mór a következő levelet írta a „Röptében a nagyvilág körül” című disz-

A vége jó.

Gyűjtsd meg lámpasodat, bölcs Diogenesem és ha találsz leányt, hasonlót az én Emmikémhez; szendét kaczer-ág, ártatlan képmutatás, őszintét számítás nélkül: akkor... de nem! Biztosítalak, hogy ez napjainkban teljesen lehetetlenség.

A mama mondta ezt (és pedig igen gyakran) a leányára büszke, nevelési rendszere által elbizakodott mama s arca ilyenkor ragyogott a gyönyörűségtől.

Es igaz volt. Emmike, az ő bájos 16 éves leánya ama nyiló bambóhoz hasonlított, melynek színevel, kellemével már ismerős a szemlélő, míg az előtt még minden rejte van. A fejtesztő melegség származása, üdítő harmatesep keletkezése; lobó pillargók, tarka virágtestvérek létezése, szóval minden, mi nehézkesen lepattanó zöld burkán túl van, reá nevez: titok.

Am a bambó gonosz. Kiszabadult levélkét faggatja, kéri s tájékozdik. Míg Emmike a maga csodaszamba menő naivságával minden közlés elől elzárkózott. Es ha a mama egy érdekes beszélgetésnél a pikáns részlethez érve vette csak észre leánya jelenlétét s előadását e szavakkal szakította felbe: menj Emmikém, szamald meg a kert ház mellett a fatáron megvan-e a tizenröggy gyümölcs? — ő engedelmeskedett. Nem állt meg az ajtó előtt, végig hallgatni az elmaradt „legérdekesebb”-et, hanem sietett a szemlet megtartani. Es mikor a tizennegyedik a-ma epen a feje fölött kezdte meg azt az ősnanyánkat bűne csábító kaczerkódást: összeszorította piros szájacskáját, fejét elfordította s hősi lemondással ment jelenteni: igen mamácska, meg van mind a tizenröggy.

Hát nem bámulatra méltó csodagyermek volt ez?

Es még ennél is többet tett. A leányok felügyelet nélkül, csábító felhomályban ütek együtt és autogva indult meg közöttük a felho-

mályhoz illő tanácskozás. Egymásután készültek felroppenni a tudás karhozatos rakétái, midőn egész váratlanul Emmike tiltakozva emelte föl tejeskéjét. Tarsnőnek bátran szemükbe vágta a mama ütő parancs-szavát és daczára a gunyos kaczerajnak, távozott.

A kis ostoba...

Az emberek, ezen eikényeztetett zsarnokai a mindenségnek, akik immár felesleges luxus-tárgynak tartják az ártatlanságot és szendéséget, bosszusan tekintettek erre a „szent” kis leányra. Tcher volt nekik, ha egy-egy szellemes kértelműségre az Emmike naiv, csodálkozó szemével találtakoztak, mely szinte magyarázatot követelt. Jól fejelemzett, modern nevelésű leányok ilyenkor rövid időre elvesztik halló képességüket és sem zavarba nem jönnek, sem másokat nem sodornak kényelmetlen helyzetbe. De ez a tudatlan Emmike!...

Örvendezve, igaz lelkesedéssel fogadták a hírt, mely tudokra adta, hogy akadt egy merész, vállalkozó szellemű ifju, aki vagyat és képességet érez magában kiegészíteni ezt a hiányos, ferde nevelést. Nem is olyan nehéz az... Nem kell hozza más, mint a mama beleegyezése és a pap előtt halkán kimondott „igen”. — Es aztán Emmi is hasonló lesz a többi földönjáró angyalokhoz, akik ha el-elipirulnak is néha, de csodálkozó pillantások helyett főm mosolylyal vagy jelentőségteljes hallgatással fogadják a kisse homályos dolgokat.

De ime... az ismerősökre kínos meglepetés várt. Az új asszonyka továbbra is a régi maradt. A sajátos kifejezésű tekintetek tovább kísérteket s a kis menyecske gyakran hagyta oda tüntetőleg asszony-barátnői társaságát. Ilyenkor szánó mosolyok jutottak a fiatal férjnek s vallo nogatások mellett a következőszóvaltalas keletkezett:

— Ördög hitte, hogy ilyesmi manapság is megeshetik; a titok titok maradt! Milyen ügyetlenség!

— Ejh, dehogyl hisz' ez csak megszokott

régi szerep. Hanem tény, hogy a kis menyecske ügyesen viszi.

Mint ebből is látszik, a vélemény megosztott. Egyik part a ferjet tartotta szerföltött ügyetlennek, másik az asszonykát nagyon ügyesnek. Mar fogadások is történtek, midőn végre a vetetlen segélyükre jött.

A napokban Z.-né szalonjában élénk mulatni vágyó kis társaság gyűlt egybe. A sok között: Emmike, egy szabadságidőt élvező papnövendék és Vihar Dénes, ez az asszonyok által annyira elkapott dalias szép fiu. Ezuttal kis menyecskenk lovagjait szegődött s a ferj nem leven közelben, többször hosszasan és melegen autogott a szép Emmi rózsás tü-ibe. Micsoda gonoszságokat fecsegetett az a csélesap fiu!

A társaság, sorra vevén a mulattató társasjátékokat, a zálogosdhoz jutott. S a kiváltásra kerülén a sor, a kispap arra itéltetett, hogy mindenkihez intézzen egy kérdést. Közvetlen szomszedságban Emmi üt. Hozzá fordult tehát s hogy hivatásához s a kegyes magaviseletű hölgyhöz kérdése egyformán méltó legyen, szólott:

— Minő fogalma van nagysádnak a menyországrol?

Kis menyecskenk gondolkozva nézett fel. Tekintete a Vihar Dénes merőn reá szegzett szemével találkozott, mely csodálatos parancsoló, esdve kényseritő hatással volt reá. A teremben néma, varakozasteljes csönd támadt s tisztán hangzott el a gyöngé sóhajjal kísért válasz:

— Tökéletes boldogságot képzeltek ott, — teljes, korlátlan szabadsággal.

— Ah! ha én abban a pillanatban egy fényképező készülék segélyével megörökíthettem volna azokat a bámuló, elképedt, aztán hamiskás örvendezésbe ácsapó arczokat és a kispap, amint egy ablakmelyedésbe állva összeszorított ajkakkal és kezekkel fogadta, hogy;

Soha, soha sem nevelne többé szende, naiv, őszinte leányokat!

